

Arrest

nr. 336 088 van 17 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LAURENT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Lezginse origine en afkomstig uit Dagestan. U bent getrouwd met E. T. (...) (O.V. (...)) en heeft twee kinderen met hem: A. T. (...) en A'. T. (...).

Op 07/07/2009 diende u uw eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties samen met uw man E. T. (...). Op 20/10/2010 nam het CGVS in het kader hiervan een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan jullie asielrelaas. Uw beroep bij de RVV werd op 25/01/2011 verworpen.

Op 05/07/2011 diende u samen met uw man een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van uw tweede aanvraag nam de DVZ op 07/07/2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 08/07/2013 diende u samen met uw man een derde verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. In het kader hiervan nam de DVZ op 11/07/2013 wederom een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 29/08/2013 diende u samen met uw man een vierde verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Op 30/09/2014 nam het CGVS in het kader van dit verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie asielrelaas. Uw beroep bij de RVV werd op 02/02/2015 verworpen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 05/08/2021 een vijfde verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U bracht in dit verzoek nieuwe elementen aan die nog niet eerder had aangebracht. Uw familie in Dagestan was heel conservatief en u moest strikte regels volgen. U mocht niet alleen naar buiten gaan zonder uw familie en u moest veel bidden. U mocht uw mening niet geven en u mocht geen plezier maken. U werd door uw familie uitgehuwelijkt aan K. G. (...) met wie u in 2006 trouwde. Samen met hem verhuisde u naar Moskou. Uw eerste echtgenoot sloeg u, vernederde en mishandelde u. In 2007 slaagde u erin om bij hem weg te gaan. Met de hulp van een tante die in Moskou liep u weg van het huis waar u met uw eerste man woonde. Na uw scheiding bleef uw eerste echtgenoot u bedreigen, maar u veranderde uw telefoonnummer en de bedreigingen stopten. Uw familie reageerde slecht op uw scheiding van uw eerste echtgenoot. Bij een bezoek aan uw familie in Dagestan legden ze de schuld voor het falen van het huwelijk bij u. U ontmoette uw huidige, tweede echtgenoot in Moskou. In maart 2008 trouwde u met hem en in januari 2009 kreeg u uw eerste dochter. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest u de controlerende houding van uw broers voor uzelf en uw dochters, en de ongelijke machtsverhouding tussen uw broers en uzelf en de mogelijke gevolgen van de politieke problemen van uw man.

Op 07/06/2024 verklaarde het CGVS uw vijfde verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Russische paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar de Russische federatie vreest u dat u zich als vrouw zal moeten aanpassen aan de conservatieve houding van uw familie. Verder vreest u dat uw familie u en uw dochters zullen controleren en tot een huwelijk dwingen, zoals u werd gedwongen.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw tweede asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname op 07/07/2011. Uw derde asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag op 11/07/2013. Uw vierde asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw wegens een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid op 30/09/2014. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg rusten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen.

Wat betreft de nieuwe vrees die u aanhaalt in het kader van uw huidige en vijfde verzoek tot internationale bescherming, met name uw vrees dat u bij terugkeer zich zal moeten aanpassen aan de conservatieve houding van uw familie, dient erop gewezen te worden dat u bent gescheiden van uw eerste man en sinds 2009 getrouwd bent met uw huidige man. Uw tweede huwelijk werd bijgewoond door uw oudste broer als getuige, wat betekent dat het huwelijk volgens de lokale traditie werd gerespecteerd door uw familie (NPO, p. 7). Uw huidige man bemoeit zich niet met uw levenswijze, u mag leven als een vrije vrouw (NPO, p. 12). Gezien de steun en houding van uw man en dat sinds 15 jaar, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u zich zou moeten aanpassen aan de conservatieve houding van uw familie waarmee u overigens weinig contact heeft (NPO, p. 5). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u en uw man samen in Moskou woonden voor vertrek, dat u er werkte, en dat er jullie eerste dochter werd geboren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar de Russische Federatie zich niet gewoon opnieuw tezamen in Moskou zou kunnen vestigen en uw levensstijl zou kunnen behouden.

Verder haalt u problemen aan met uw familie: uw broers zijn ontevreden met uw man als huwelijkspartner en hebben kritiek op uw levenswijze hier in België. U zou geen contact hebben met uw broers (NPO, pp. 5-6 en p. 11). Echter bent u reeds getrouwd met uw huidige man sinds 2009. Zoals hierboven reeds vermeld, was één van uw broers aanwezig bij de ceremonie, waardoor de afkeurende houding die uw broers tegenover uw

echtgenoot zouden hebben, al danig dient te worden gerelativeerd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nadat u uw eerste man heeft verlaten in 2007 en nadat u getrouwd bent met uw huidige man in 2009, geen ernstige problemen heeft gehad met uw familie (NPO, pp.11-12). U veranderde uw nummer, uw broers informeerden naar u via uw tante, en één van uw broers kwam nog eenmaal naar Moskou om u te controleren, maar u kende geen concrete ernstige problemen. Hoewel de afkeurende houding van uw familie betreurenswaardig is, kan deze naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er zijn ook geen enkele indicaties om aan te nemen dat uw familie u bij terugkeer naar de Russische Federatie plots wél zou willen vervolgen om deze reden.

Ten slotte is er de vrees voor uw dochters, A. (...) en A'. (...), dat zij zouden worden uitgehuwelijkt door uw familie (NPO, p. 14). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen concrete elementen zijn die wijzen op een mogelijk uithuwelijking door uw broers. De vage verwijzingen dat uw broer telefonisch naar de meisjes zou informeren, zijn niet voldoende om aan te nemen dat uw broers zouden van plan zijn hen uit te huwelijken. U verwijst naar 1 telefoontje in 2011 waarbij uw broers via uw moeder zouden gevraagd hebben naar de leeftijd van de meisjes en wat ze hier doen (NPO, p. 6). Deze gebeurtenis is niet zwaarwichtig of ernstig genoeg om te spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch ernstige schade veroorzaakt zoals bedoeld in de context van subsidiaire bescherming. Bovenal dient erop gewezen te worden dat uw man, de vader van uw dochters, u volgens uw eigen verklaringen vrij laat in uw levenswijze en uw keuzes. Volgens uw eigen verklaringen laat hij u ook uw dochters vrij in hun keuzes (NPO, p. 12). Een uithuwelijking of een gedwongen huwelijk voor uw dochters, lijkt in deze context dan ook zeer weinig waarschijnlijk. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook in het kader van de eigen verzoeken tot internationale bescherming van uw dochters A. T. (...) (...) en A'. T. (...) (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

Over de opmerking van uw advocate, dat u na 15 jaar in België risico zou lopen op vervolging bij terugkeer, dient het volgende te worden gesteld. Uit achtergrondinformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Behandeling van terugkeer door de Russische autoriteiten van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen. Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht. Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofd te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.

Wat betreft de verwijzing van uw advocate dat u ideologisch tegen Poetin zou zijn en de oorlog in Rusland, dient herhaald te worden dat u uw vrees dient te concretiseren en dat een louter algemene verwijzing naar een mening niet voldoende is om de nood aan bescherming te verantwoorden.

Wat betreft de opmerkingen die uw advocate na het gehoor doorstuurde, dient te worden opgemerkt dat deze niet het vermogen hebben de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De eerste opmerking dat u niet kan

terugkeren naar de nachtmerrie, werpt geen nieuw licht op enig van de vaststellingen hierboven. De tweede opmerking dat uw broers steeds informatie zou hebben opgevraagd omtrent u, ook toen u met uw tweede man in Moskou woonde en dat zij u zouden getraceerd hebben in 2011 toen u met uw man in België was, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de door u neergelegde document ter staving van uw asielrelaas, namelijk uw Russische paspoort dient te worden opgemerkt dat dit paspoort louter persoonlijke gegevens bevat, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken, maar verder geen elementen bevat die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Volledigheidshalve, wat betreft de vrees die u aanhaalt omwille van de problemen van uw man, E. T. (...) (O.V. (...)), kan worden verwezen naar de uitgebreide motivering zoals opgenomen in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die in zijn hoofde werd genomen:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Rusland vreest u gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne en vreest u politieke vervolging omwille uw online activiteiten in een Facebookgroep waarin u propaganda probeert bloot te leggen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw tweede asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname op 07/07/2011. Uw derde asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag op 11/07/2013. Uw vierde asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw wegens een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid op 30/09/2024. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste en vierde verzoek hebt uiteengezet, zijnde dat u in 2015 na een klacht omtrent de moord op uw vader en ooms werd gezocht door de Dagestaanse politie en u onder druk werd gezet om de klacht in te trekken, dient erop gewezen te worden dat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden wat tot twee maal toe werd bevestigd door de RvV waardoor de beoordeling hierover vaststaat.

Wat betreft de nieuwe elementen die u aanhaalt in het kader van uw huidige verzoek, met name de vrees om gemobiliseerd te worden, dient het volgende te worden opgemerkt. Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw

meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hoogerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procureatuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U verklaarde dat u omwille van uw specialisatie als grenadier, uw hogere rang in het leger en omwille van uw status als veroordeelde ex-gevangene meer risico zou lopen op mobilisatie voor de oorlog in Oekraïne (NPO, p. 8). Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw specialisatie en rang louter blote beweringen zijn die u op geen enkele manier staft. U legt drie foto's neer waar u zou zijn op te zien tijdens uw legerdienst, maar deze bevatten geen elementen over uw rang of specialisatie. Verder dient er op gewezen te worden dat u uw vermeende gevangenisstraf in uw eerste aanvraag verzwegen en dat deze in uw vierde asielaanvraag niet geloofwaardig werd geacht. Beide beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw profiel een verhoogd risico zou lopen om gemobiliseerd te worden. Verder dient te worden benadrukt dat er momenteel geen enkele indicatie is dat u zou zijn opgeroepen. U verklaarde dat u zich in België bevond en dat u daardoor de oproeping die ook elektronisch wordt verstuurd niet kan ontvangen (NPO, p. 9). Echter, zelfs indien u zou zijn oproepen, quod non, blijkt uit bovenstaande landeninformatie dat dit niet als een politieke daad wordt gezien en er geen strafrechtelijke vervolging bestaat voor het niet beantwoorden van een oproeping. U maakt bijgevolg uw vrees voor mobilisatie niet concreet en daaruit volgt dat u er niet in slaagt om aan te tonen dat er in uw geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie.

Verder haalde u aan dat u bij terugkeer vreest te worden vervolgd omwille van uw politieke activiteiten op Facebook. Uit de beschikbare objectieve informatie (zie The Russian Federation – Political dissent and opposition [beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/russian-federation-political-dissent-andopposition](https://euaa.europa.eu/publications/russian-federation-political-dissent-andopposition), EUAA COI Query - Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2087301.html> en Algemeen ambtsbericht Russische Federatie [beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2090411/Algemeen%20ambtsbericht%20Russische%20Federatie%202023%20maart.pdf](https://www.ecoi.net/en/file/local/2090411/Algemeen%20ambtsbericht%20Russische%20Federatie%202023%20maart.pdf)) blijkt dat het Russische politieke bestel repressief van aard is en de ruimte voor oppositie en de expressie van kritische geluiden beperkt. Sinds de aanvang van de speciale militaire operatie in Oekraïne in februari 2022 werden de vrijheid van meningsuiting en vrijheid van vereniging en vergadering nog verder ingeperkt om kritiek op de oorlog terug te dringen. Hiertoe werd niet enkel gebruik gemaakt van reeds bestaande wetgeving, zoals de antiextremismewetgeving, de Wet op buitenlandse agenten en de Wet op ongewenste organisaties, maar werd tevens nieuwe wetgeving ingevoerd, waaronder wetgeving die het in diskrediet brengen van het Russische leger en staatsinstellingen strafbaar stelt. Desalniettemin geeft niet elke kritische uiting aanleiding tot vervolging door de Russische autoriteiten. In hoeverre (vermeende) politieke opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun (vermeende) politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. Hierbij dient onder meer rekening gehouden te worden met het profiel van de verzoeker, de aard, frequentie en draagwijdte van de activiteiten van de verzoeker, eventuele eerdere problemen met de Russische autoriteiten en eventuele risico verhogende factoren.

U slaagde er niet in aan te tonen dat er in uw concrete geval bij terugkeer naar de Russische Federatie sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zes of zeven jaar geleden een groep startte op Facebook met 10-tal mensen die van Dagestan afkomstig waren met als doel te vechten tegen propaganda (NPO, p. 14). U laat er zich kritisch uit over Dagestan en de oorlog in Oekraïne (NPO, pp. 14-15). In de groep zitten momenteel 43 mensen, de groep is publiek en iedereen kan de groep vinden. U bent de enige adminstrator in deze groep die post en u post onder uw eigen naam. U bent momenteel de enige die post in de groep en uit uw verklaringen en volgens een nazicht van uw Facebookprofielen (zie landeninfo, nr. 1) blijkt dat er geen reacties op uw posts komen (NPO, pp. 14-15). Het lijkt er dan ook op dat uw groep slechts een beperkte visibiliteit heeft. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u beslist wie tot de groep kan toetreden, maar dat u niet iedereen checkt vooraleer u ze toelaat (NPO, p. 15).

Uw weinig voorzichtige houding doet afbreuk aan de ernst van de vrees die u koppelt aan dit Facebookprofiel en bevestigt het weinig risicovol karakter van uw activiteiten. Verder heeft u ook twee persoonlijke Facebookpagina's waar u bij 1 profiel post onder eigen naam. 1 profiel is inactief sinds 2020 en bij nazicht van het andere profiel blijkt het aantal comments onder uw posts vrij beperkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u ook in andere groepen reageert op berichten onder uw pseudoniem 'U. M. (...)' (NPO, p. 17). U probeert in deze groepen geen informatie over uzelf te geven (NPO, p. 17). Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat uit achtergrondinformatie blijkt dat Facebook een medium is dat niet in de top 10 van de meest gebruikte sociale media staat, wat de impact van uw online aanwezigheid verder relativeert (zie Landinfo, nr. 2). Uit het geheel van uw verklaringen over uw online activiteiten kan dan ook geconcludeerd worden dat de aard en de draagwijdte van uw activiteiten online vrij beperkt lijken en het bijgevolg ook weinig waarschijnlijk is dat deze een doorn in het oog van de autoriteiten zouden vormen.

Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u nog nooit problemen heeft ervaren omtrent uw online activiteiten betreffende de oorlog in Oekraïne en Poetin (NPO, p. 16). Ook in het kader van uw vorige asielaanvragen haalde u geen geloofwaardige problemen aan met de Russische autoriteiten, waardoor er geen enkele indicatie is om aan te nemen dat u op hun radar zou staan. Omwille van bovenstaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk dat u omwille van uw beperkte politieke online activiteiten een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij terugkeer naar de Russische Federatie.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag hebben niet het vermogen om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De drie foto's die zijn genomen tijdens uw legerdienst en waarop u bent afgebeeld bieden geen bewijskrachtige elementen met betrekking tot de door u afgelegde verklaringen over uw mobilisatie of uw rang.

Wat betreft de twee brieven van de organisatie 'Grazhdanskoe Sodeystvie' dient het volgende te worden opgemerkt. De brief gedateerd 29/08/2022, refnr (...) is een brief die algemene informatie bevat over de situatie van dienstplichtige Russische mannen, over mannen die reeds hun dienstplicht vervulden maar terug worden opgeroepen in het bijzonder medische profielen en de gevolgen van een weigering om de dienstplicht te vervullen. Verder gaat deze brief in op de situatie voor dienstplichtigen in Tsjetsjenië. Vervolgens gaat de brief verder in op de verslechterde situatie voor mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië. Deze brief bevat geen elementen over uw individuele situatie en is dan ook niet van dien aard een individuele vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te kunnen maken.

Ook wat betreft de brief gedateerd op 24/10/2022, refnr (...) dient te worden opgemerkt dat de in de brief opgesomde elementen geen ander licht kunnen werpen op de situatie. In de brief wordt gesteld dat u bij terugkeer naar de Russische federatie zal worden vervolgd. Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Terugkeer van 16 april 2024, zie Landinfo 3) kan niet worden afgeleid dat het louter gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen. Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht. Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter verwijzen naar een rapport van Memorial waarin verschillende Tsetsjenen na een asielaanvraag in Europa na (gedwongen) terugkeer problemen ervaren in Rusland, volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.

In deze context moet er opnieuw op gewezen worden dat de eerder door u aangehaalde problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig werden bevonden.

In de brief wordt verder aangehaald dat u naar het leger zou worden gestuurd. Hierboven werd reeds aangestipt dat u een mobilisatie in uw hoofde niet concreet aannemelijk maakte. Verder wordt er verwezen naar het feit dat volgens de informatie van de werknemer in Khasavyurt, uw nabije familie in Dagestan nog steeds vervolgd worden om te weten komen waar u zich bevindt, en wat u doet. Deze inhoud lijkt te verwijzen naar de verklaringen in uw eerder asielaanvragen die als ongeloofwaardig werden geacht, en beiden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Bovendien wordt er geen duidelijkheid verschaft op basis van welke bronnen deze informatie is bekomen of geverifieerd. Ten slotte wordt in de brief ook verwezen naar uw online activiteiten die zouden gekend zijn door de lokale autoriteiten. Dit wordt echter enkel aangestipt maar op geen enkele manier hard gemaakt met overtuigend bewijs. De organisatie legt in de brief niet uit hoe het deze informatie heeft onderzocht of geverifieerd. Bijgevolg dient de bewijswaarde van deze brief danig te worden gerelativeerd.

Verder legt u nog een rapport neer van een mensenrechtenorganisatie over de situatie in Dagestan van 2015 tot heden. Omtrent dit rapport dient te worden opgemerkt dat dit opnieuw geen betrekking heeft op uw individuele asielrelaas. U dient uw vrees voor vervolging voor uzelf te concretiseren, wat u naliët.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het doodscertificaat van uw vader en de convocatiebrieven van de politie betrekking hebben op de problemen uit uw vorige asielaanvragen en aldus geen betrekking hebben op de nieuwe elementen in uw asielaanvraag."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de verklaringen van u en uw man blijkt dat u uw propiska behield in Dagestan, maar dat jullie de laatste jaren voor jullie vertrek gewoond en gewerkt hebben in Moskou (notities persoonlijk onderhoud man 08/2010 p. 4-5). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Moskou.

Volledigheidshalve, kan hier nog aan worden toegevoegd dat jullie ook kunnen terugkeren naar Dagestan.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf)

) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens meent zij dat er sprake is van een

manifeste appreciatiefout. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve ook op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. In het kader van haar huidige en vijfde verzoek verklaart verzoekende partij bij een terugkeer naar de Russische Federatie te vrezen voor haar conservatieve familie en meer bepaald voor haar broers wegens hun controlerende houding. Zij vreest in dit verband tevens dat haar dochters zullen worden uitgehuwelijkt door haar familie. Daarnaast vreest zij nog de mogelijke gevolgen van de politieke problemen van haar man (notities CGVS, p. 11-12).

2.2.5. De Raad is evenwel vooreerst van oordeel dat verzoekende partij haar vrees ten aanzien van haar familie geenszins aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers op goede gronden het volgende gemotiveerd: *“Bij terugkeer naar de Russische federatie vreest u dat u zich als vrouw zal moeten aanpassen aan de conservatieve houding van uw familie. Verder vreest u dat uw familie u en uw dochters zullen controleren en tot een huwelijk dwingen, zoals u werd gedwongen.*

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw tweede asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname op 07/07/2011. Uw derde asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag op 11/07/2013. Uw vierde asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw wegens een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid op 30/09/2014. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg rust er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen.

Wat betreft de nieuwe vrees die u aanhaalt in het kader van uw huidige en vijfde verzoek tot internationale bescherming, met name uw vrees dat u bij terugkeer zich zal moeten aanpassen aan de conservatieve houding van uw familie, dient erop gewezen te worden dat u bent gescheiden van uw eerste man en sinds 2009 getrouwd bent met uw huidige man. Uw tweede huwelijk werd bijgewoond door uw oudste broer als getuige, wat betekent dat het huwelijk volgens de lokale traditie werd gerespecteerd door uw familie (NPO, p. 7). Uw huidige man bemoeit zich niet met uw levenswijze, u mag leven als een vrije vrouw (NPO, p. 12). Gezien de steun en houding van uw man en dat sinds 15 jaar, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u zich zou moeten aanpassen aan de conservatieve houding van uw familie waarmee u overigens weinig contact heeft (NPO, p. 5). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u en uw man samen in Moskou woonden voor vertrek, dat u er werkte, en dat er jullie eerste dochter werd geboren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar de Russische Federatie zich niet gewoon opnieuw tezamen in Moskou zou kunnen vestigen en uw levensstijl zou kunnen behouden.

Verder haalt u problemen aan met uw familie: uw broers zijn ontevreden met uw man als huwelijkspartner en hebben kritiek op uw levenswijze hier in België. U zou geen contact hebben met uw broers (NPO, pp. 5-6 en p. 11) Echter bent u reeds getrouwd met uw huidige man sinds 2009. Zoals hierboven reeds vermeld, was één van uw broers aanwezig bij de ceremonie, waardoor de afkeurende houding die uw broers tegenover uw echtgenoot zouden hebben, al danig dient te worden gerelativeerd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nadat u uw eerste man heeft verlaten in 2007 en nadat u getrouwd bent met uw huidige man in 2009, geen ernstige problemen heeft gehad met uw familie (NPO, pp.11-12). U veranderde uw nummer, uw broers informeerden naar u via uw tante, en één van uw broers kwam nog eenmaal naar Moskou om u te controleren, maar u kende geen concrete ernstige problemen. Hoewel de afkeurende houding van uw familie betreurenswaardig is, kan deze naar aard, intensiteit en draagwijdte niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er zijn ook geen enkele indicaties om aan te nemen dat uw familie u bij terugkeer naar de Russische Federatie plots wél zou willen vervolgen om deze reden.

Ten slotte is er de vrees voor uw dochters, A. (...) en A'. (...), dat zij zouden worden uitgetrouwde door uw familie (NPO, p. 14). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen concrete elementen zijn die wijzen op een mogelijk uithuwelijking door uw broers. De vage verwijzingen dat uw broer telefonisch naar de meisjes zou informeren, zijn niet voldoende om aan te nemen dat uw broers zouden van plan zijn hen uit te trouwen. U verwijst naar 1 telefoontje in 2011 waarbij uw broers via uw moeder zouden gevraagd hebben naar de leeftijd van de meisjes en wat ze hier doen (NPO, p. 6). Deze gebeurtenis is niet zwaarwichtig of ernstig genoeg om te spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch ernstige schade veroorzaakt zoals bedoeld in de context van subsidiaire bescherming. Bovenal dient erop gewezen te worden dat uw man, de vader van uw dochters, u volgens uw eigen verklaringen vrij laat in uw levenswijze en uw keuzes. Volgens uw eigen verklaringen laat hij u ook uw dochters vrij in hun keuzes (NPO, p. 12). Een uithuwelijking of een gedwongen huwelijk voor uw dochters, lijkt in deze context dan ook zeer weinig waarschijnlijk. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook in het kader van de eigen verzoeken tot internationale bescherming van uw dochters A. T. (...) ((...)) en A'. T. (...) ((...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen."

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekende partij oppert dat de door haar gevreesde problemen bij terugkeer voornamelijk verband houden met het feit dat zij veel vrijer leeft sinds zij in België woont, waardoor uit de loutere aanwezigheid van haar broer op haar huwelijk in 2009 geen conclusies kunnen worden getrokken omtrent de reactie van haar familie in geval van haar terugkeer. De Raad onderstreept dat uit haar verklaringen evenwel tevens blijkt dat zij nadat zij haar eerste man verliet in 2007 en nadat zij in 2009 trouwde met haar huidige man geen concrete ernstige problemen kende met haar familie (notities CGVS, p. 11-12). De louter afkeurende houding van haar familie, hoewel betreurenswaardig, kan naar aard, intensiteit en draagwijdte geenszins worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin zijn er concrete indicaties dat haar familie haar bij terugkeer naar de Russische Federatie plots wel zou willen vervolgen om deze reden. Het loutere gegeven dat zij een nog vrijere levensstijl in België zou hebben, nog daargelaten dit een ongestaafde bewering betreft, werpt hierop evenmin een ander licht. Immers zijn er geen concrete indicaties waaruit blijkt dat haar familie op de hoogte is van haar doen en laten in België, laat staan dat aangetoond wordt dat men haar bij terugkeer naar de Russische Federatie omwille hiervan zou willen vervolgen.

Waar verder in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de steun en houding van haar man, voert verzoekende partij aan dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie vergezeld zal zijn van haar man nu deze immers een eigen vrees aanvoert in het kader

van zijn verzoek om internationale bescherming. Zij meent dan ook dat verwerende partij diende na te gaan of zij ook zonder de steun van haar man haar familie het hoofd kan bieden, wat volgens haar geenszins het geval is. De Raad wijst er evenwel op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 336 087 van 17 november 2025 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft aan haar man, nu ook hij geen gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie aantoont (zie ook *infra*, punt 2.2.7.). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie zich niet gewoon opnieuw samen met haar man, die haar steunt in haar levensstijl, in Moskou, waar zij en haar man de laatste jaren voor hun vertrek gewoond en gewerkt hebben, zou kunnen vestigen en haar levensstijl zou kunnen behouden.

Voorts biedt ook de verwijzing naar algemene informatie over de situatie van vrouwen in Dagestan en de gebrekkige bescherming aldaar bij geweld tegen vrouwen geenszins soelaas. De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat zij aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke. Wat betreft nog haar betoog dat er in Dagestan geen afdoende bescherming is bij geweldsfeiten tegen vrouwen, onderstreept de Raad dat verzoekende partij geenszins haar vrees jegens haar familie aannemelijk maakt en dan ook niet *in concreto* aantoont bij terugkeer het slachtoffer te zullen worden van geweldsfeiten. Enige bescherming desbetreffend is dan ook niet aan de orde.

2.2.6. Inzake de door haar advocaat gemaakte opmerkingen, volgt de Raad de commissaris-generaal tevens waar deze hieromtrent het volgende vaststelt: *“Over de opmerking van uw advocate, dat u na 15 jaar in België risico zou lopen op vervolging bij terugkeer, dient het volgende te worden gesteld. Uit achtergrondinformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Behandeling van terugkeer door de Russische autoriteiten van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen. Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht. Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen

Wat betreft de verwijzing van uw advocate dat u ideologisch tegen Poetin zou zijn en de oorlog in Rusland, dient herhaald te worden dat u uw vrees dient te concretiseren en dat een louter algemene verwijzing naar een mening niet voldoende is om de nood aan bescherming te verantwoorden.

Wat betreft de opmerkingen die uw advocate na het gehoor doorstuurde, dient te worden opgemerkt dat deze niet het vermogen hebben de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De eerste opmerking dat u niet kan terugkeren naar de nachtmerrie, werpt geen nieuw licht op enig van de vaststellingen hierboven. De tweede

opmerking dat uw broers steeds informatie zou hebben opgevraagd omtrent u, ook toen u met uw tweede man in Moskou woonde en dat zij u zouden getraceerd hebben in 2011 toen u met uw man in België was, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de door u neergelegde document ter staving van uw asielrelaas, namelijk uw Russische paspoort dient te worden opgemerkt dat dit paspoort louter persoonlijke gegevens bevat, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken, maar verder geen elementen bevat die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.” Gelet op voormelde vaststellingen, kan verzoekende partij dan ook geenszins volstaan met een loutere verwijzing naar haar illegale vertrek en haar lang verblijf in het buitenland om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie zal worden geviséerd en vervolgd.

2.2.7. Wat betreft ten slotte de vrees die zij aanhaalt omwille van de problemen van haar man, E. T., duidt de Raad er nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 336 087 van 17 november 2025 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft aan E. T., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 339 539. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger, Kumik van origine. U vroeg voor de eerste maal asiel aan in België op 07/07/2009. Uit de verklaringen die u toen aflegde bleek het volgende: “In 2005 verhuisde u van Khasavyurt in Dagestan, waar u tot dan had gewoond, naar Moskou. In maart 2008 trad u religieus in het huwelijk met uw huidige echtgenote, K. M. (...) (O.V. (...)), een Dagestaanse die u in Moskou had leren kennen. In Dagestan was u, samen met uw neef Z. T. (...) en uw oom I. T. (...), mede-eigenaar van een grote marktplaats in de stad Khasavyurt. Uw neef Z. (...) was sinds 2003 lid van het nationale parlement van Dagestan en vervulde daarnaast meerdere bestuursfuncties. U had ook verschillende familieleden die bij de autoriteiten werkten, zoals bij de politie of het parket. In september 2004 werd u ontvoerd door onbekende personen. U werd gedurende twee weken opgesloten en nadien terug vrijgelaten. U vermoedt dat uw ontvoering te maken had met een poging tot afpersing van uw neef Z. (...). U denkt dat u werd ontvoerd door medewerkers van de ordediensten. U verklaart echter dat deze gebeurtenis geen rechtstreeks verband houdt met de redenen waarom u in 2009 de Russische Federatie ontvluchtte. In mei 2005 hoorde u dat uw neef Z. (...) onder druk werd gezet door leden van de Dzamaat Shariaat, een extremistische terreurgroep in Dagestan. Uw neef werd afgeperst om het geld dat hij verdiende met de markt over te maken aan de religieuze groepering, maar hij weigerde. Op 5 juli 2005 werden uw neef Z. (...) en uw oom I. (...) vermoord bij een aanslag. Hun wagen werd met kogels doorzeefd. Na de dood van Z. (...) ging zijn aandeel van de zaak over op zijn broer M. (...), die het nieuwe hoofd van de markt werd. Naar aanleiding van de dood van Z. (...) stapte u naar de politie. U betaalde smeergeld aan een kapitein van de MVD, M^r. I. (...), om een grondig onderzoek te voeren naar de dood van uw neef. Dergelijke onderzoeken worden anders slecht gevoerd. In september of oktober 2005 vertelde T. A. (...), een vroegere klasgenoot die dikwijls de moskee bezocht, dat ook u in het vizier van de religieuze extremisten was gekomen omdat u de politie bij de zaak had betrokken. U besloot om Dagestan te verlaten. Uit vrees voor uw eigen leven en het leven van uw familie vertrok u in oktober 2005 samen met uw ouders en uw zus naar Moskou. Terwijl u in Moskou woonde, bleef u mede-eigenaar van de markt. Uw neef, M. T. (...), stuurde u elke maand uw deel van de winst. In april of mei 2007 stopten de betalingen. U kon M. (...) niet meer contacteren. Uw vader, M^r. T. (...), vertrok daarop naar Dagestan om uit te zoeken wat er aan de hand was. Op 3 september 2007 kwam uw vader om in Dagestan. De officiële reden was dat hij was aangereden door een auto. U vermoedt echter dat er meer aan de hand was. Op 5 september 2007 ging u – voor een laatste keer – terug naar Dagestan om uw vader te begraven. U had een gesprek met de kapitein van de MVD, die u vertelde dat de dood van uw vader onmogelijk een ongeluk kon zijn. U diende echter geen officiële klacht in naar aanleiding van de dood van uw vader. Op 9 september 2007 keerde u terug naar Moskou. Vanuit Moskou had u af en toe contact met M^r. I. (...), de kapitein van de MVD. In de herfst van 2008 vertelde hij dat er misschien een evolutie was in de zaak. Er was een strijder aangehouden die verklaringen had afgelegd. Eind december 2008 of begin januari 2009 hoorde u dat er een aanslag was gepleegd op de kapitein van de MVD. Het bleek dat M. T. (...) één van de verdachten was in deze zaak. Uw neef bleek ook geld van de markt te gebruiken om de activiteiten van extremistische religieuze groeperingen te financieren. Er werd ook een wapenopslagplaats gevonden. M. T. (...) werd enkele maanden later echter vrijgesproken van deze beschuldigingen. In de periode dat u in Moskou leefde tussen september 2007 en april 2009 kende u geen problemen. Op 4 april 2009 had u een afspraak met enkele verre familieleden. Ze wilden, in naam van de vader van M. (...), met u spreken over de markt in Khasavyurt. Na de meeting voelde u zich onwel. U herinnert zich niets over wat er vervolgens gebeurde. Enkele dagen later werd u in het ziekenhuis wakker uit een coma. Het bleek dat u een vergiftiging had opgelopen. U vermoedt dat uw familieleden u hebben willen ombrengen. In het ziekenhuis werd u gehoord door de Moskouse politie. U

vertelde hen over de meeting in het restaurant, maar u verzweeg dat u problemen had met rebellen. De politie wilde u echter niet helpen. Ze zeiden dat u maar terug moest gaan naar Dagestan. De politie liet het ziekenhuisverslag aanpassen, zodat u geen grond zou hebben om een klacht in te dienen. U besloot om de Russische Federatie te verlaten. Op 5 juli 2009 vertrok u samen met uw echtgenote uit Moskou. U reisde met een tourbus naar België. U was enkel in het bezit van een Russisch binnenlands paspoort. U hebt geen weet van valse reisdocumenten. U weet niet door welke landen u reisde. Tijdens de reis stopte de bus één keer aan de douane, maar u werd niet persoonlijk gecontroleerd. U kwam aan in België op 7 juli 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan. Enkele maanden na uw vertrek uit Moskou in juli 2009 vertrokken uw moeder en uw zus uit veiligheidsoverwegingen naar Kazachstan. Vanuit Kazachstan stuurde uw moeder u nog enkele documenten na, waaronder de overlijdensakte van uw vader. Vanuit België vernam u dat M. T. (...) op 15 juli 2010 bij een inval van de Dagestaanse politie werd omgebracht. Hij werd opnieuw verdacht van banden met rebellen." Op 19/10/2010 nam het CGVS in het kader hiervan een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielaanvraag. Uw beroep bij de RvV werd op 25/01/2011 verworpen.

Op 05/07/2011 vroeg u samen met uw vrouw voor de tweede maal asiel aan. U verklaarde toen dat u, in weerwil van uw relaas afgelegd tijdens uw eerste aanvraag, nog verschillende keren vanuit Moskou was teruggekeerd naar Dagestan. U had toen ook vernomen dat de man van uw nicht, Y. (...), vermoord was door rebellen. U vermoedde dat Y. (...) voor hij werd vermoord afgeperst werd door rebellen. U vermoedde dat uw hele familie vervolgd wordt door rebellen. Sommige familieleden zijn zelf rebellen. U legde voorts een kopie voor van een vergaderingsverslag dd. 15/12/2000 waarin u wordt vernoemd samen met Z. T. (...) en I. T. (...) waarmee u wou aantonen dat jullie samen eigenaar waren van een markt. In het kader van uw tweede aanvraag nam de DVZ op 07/07/2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 08/07/2013 vroeg u samen met uw vrouw voor de derde maal asiel aan. U verklaarde toen dat u tijdens uw eerste aanvraag niet heeft vermeld dat u in Rusland veroordeeld werd voor deelname aan een gewapende overval en een gevangenisstraf uitzat van 28/12/1998 tot 27/12/2006. U was van plan om met deze zaak naar het Europees Hof van de Rechten van de Mens te stappen omdat u onschuldig was. U vreesde de Russische politie. U legde een brief dd. 25/06/2012 voor van de organisatie 'Moeders van Dagestan' waarin uw problemen werden bevestigd. Uw moeder had deze organisatie gecontacteerd en ze hebben uw problemen via internet onderzocht en bevestigden de moord op uw familieleden en de dood van uw vader. In het kader hiervan nam de DVZ op 11/07/2013 wederom een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 29/08/2013 vroeg u samen met uw vrouw voor de vierde maal asiel aan. U verklaarde dat uw ouderlijk huis ondertussen vernield is door de gemeente. In 1997 was uw vader kandidaat voor burgemeester van Khasavyurt. U werd toen opgepakt en zou vrijkomen indien uw vader zich terugtrok. Uw vader werd onder druk gezet door Avaren, o.a. de burgemeester van Khasavyurt Sakhied Pashanov Umagadov. Uw vader trok zich terug maar u bleef aangehouden. Vanaf 1998 zat u 8 jaar in de gevangenis. Na uw vrijlating dook u onder in Moskou. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een brief dd. 11/08/2013 voor van Svetlana Gannushkina van de organisatie 'Memorial' en 'Civic Assistance'. Na uw gehoor bezorgde u het CGVS nog een kopie van een attest van de MVD, een kopie van een attest dd. 26/12/2013 van het gemeentehuis van Endirey in Dagestan, en een brief dd. 22/01/2014 van uw advocaat. In het kader van deze asielaanvraag nam het CGVS op 30/09/2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep voor de RvV werd op 02/02/2015 verworpen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u samen met uw vrouw op 23/11/2022 een vijfde verzoek tot internationale bescherming in. Uw minderjarige dochters, A. T. (...) (CG: (...); DV: (...)) en A'. T. (...) (CG: (...); DV: (...)), dienden een eerste verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van uw vijfde en huidige asielaanvraag haalt u aan dat u een mobilisatie vreest voor de oorlog in Oekraïne, en dat u omwille van het feit dat u uw legerdienst deed in Rusland en als ex-gevangene meer kans zou lopen om opgeroepen te worden. Verder haalt u aan dat u tegen de oorlog bent en dat u via Facebook kritiek uit op de situatie in Rusland. Op 12/06/2023 verklaarde het CGVS uw vijfde verzoek ontvankelijk.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: 3 foto's van tijdens uw legerdienst, twee documenten met de vertaling van twee brieven van de organisatie 'Grazhdanskoe Sodeystvie', een overlijdensakte van uw vader, een convocatiebrief van de politie, en een rapport over de mensenrechtensituatie in Dagestan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Rusland vreest u gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne en vreest u politieke vervolging omwille uw online activiteiten in een Facebookgroep waarin u propaganda probeert bloot te leggen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw tweede asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname op 07/07/2011. Uw derde asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag op 11/07/2013. Uw vierde asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw wegens een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid op 30/09/2024. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste en vierde verzoek hebt uiteengezet, zijnde dat u in 2015 na een klacht omtrent de moord op uw vader en ooms werd gezocht door de Dagestaanse politie en u onder druk werd gezet om de klacht in te trekken, dient erop gewezen te worden dat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden wat tot twee maal toe werd bevestigd door de RvV waardoor de beoordeling hierover vaststaat.

Wat betreft de nieuwe elementen die u aanhaalt in het kader van uw huidige verzoek, met name de vrees om gemobiliseerd te worden, dient het volgende te worden opgemerkt. Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hoogerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U verklaarde dat u omwille van uw specialisatie als grenadier, uw hogere rang in het leger en omwille van uw status als veroordeelde ex-gevangene meer risico zou lopen op mobilisatie voor de oorlog in Oekraïne (NPO, p. 8). Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw specialisatie en rang louter blote beweringen zijn die u op geen enkele manier staft. U legt drie foto's neer waar u zou zijn op te zien tijdens uw legerdienst, maar deze bevatten geen elementen over uw rang of specialisatie. Verder dient er op gewezen te worden dat u uw vermeende gevangenisstraf in uw eerste aanvraag verzwegen en dat deze in uw vierde asielaanvraag niet geloofwaardig werd geacht. Beide beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw profiel een verhoogd risico zou lopen om gemobiliseerd te worden. Verder dient te worden benadrukt dat er momenteel geen enkele indicatie is dat u zou zijn opgeroepen. U verklaarde dat u zich in België bevond en dat u daardoor de oproeping die ook elektronisch wordt verstuurd niet kan ontvangen (NPO, p. 9). Echter, zelfs indien u zou zijn oproepen, quod non, blijkt uit bovenstaande landeninformatie dat dit niet als een politieke daad wordt gezien en er geen strafrechtelijke vervolging bestaat voor het niet beantwoorden van een oproeping. U maakt bijgevolg uw vrees voor mobilisatie niet concreet en daaruit volgt dat u er niet in slaagt om aan te tonen dat er in uw geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie.

Verder haalde u aan dat u bij terugkeer vreest te worden vervolgd omwille van uw politieke activiteiten op Facebook. Uit de beschikbare objectieve informatie (zie The Russian Federation – Political dissent and opposition beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/russian-federation-political-dissent-andopposition>, EUAA COI Query - Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2087301.html> en Algemeen ambtsbericht Russische Federatie beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2090411/Algemeen%20ambtsbericht%20Russische%20Federatie%202023%20maart.pdf>) blijkt dat het Russische politieke bestel repressief van aard is en de ruimte voor oppositie en de expressie van kritische geluiden beperkt. Sinds de aanvang van de speciale militaire operatie in Oekraïne in februari 2022 werden de vrijheid van meningsuiting en vrijheid van vereniging en vergadering nog verder ingeperkt om kritiek op de oorlog terug te dringen. Hiertoe werd niet enkel gebruik gemaakt van reeds bestaande wetgeving, zoals de antiextremismewetgeving, de Wet op buitenlandse agenten en de Wet op ongewenste organisaties, maar werd tevens nieuwe wetgeving ingevoerd, waaronder wetgeving die het in diskrediet brengen van het Russische leger en staatsinstellingen strafbaar stelt. Desalniettemin geeft niet elke kritische uiting aanleiding tot vervolging door de Russische autoriteiten. In hoeverre (vermeende) politieke opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun (vermeende) politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden

en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. Hierbij dient onder meer rekening gehouden te worden met het profiel van de verzoeker, de aard, frequentie en draagwijdte van de activiteiten van de verzoeker, eventuele eerdere problemen met de Russische autoriteiten en eventuele risico verhogende factoren.

U slaagde er niet in aan te tonen dat er in uw concrete geval bij terugkeer naar de Russische Federatie sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zes of zeven jaar geleden een groep startte op Facebook met 10-tal mensen die van Dagestan afkomstig waren met als doel te vechten tegen propaganda (NPO, p. 14). U laat er zich kritisch uit over Dagestan en de oorlog in Oekraïne (NPO, pp. 14-15). In de groep zitten momenteel 43 mensen, de groep is publiek en iedereen kan de groep vinden. U bent de enige administrator in deze groep die post en u post onder uw eigen naam. U bent momenteel de enige die post in de groep en uit uw verklaringen en volgens een nazicht van uw Facebookprofielen (zie landeninfo, nr. 1) blijkt dat er geen reacties op uw posts komen (NPO, pp. 14-15). Het lijkt er dan ook op dat uw groep slechts een beperkte visibiliteit heeft. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u beslist wie tot de groep kan toetreden, maar dat u niet iedereen checkt vooraleer u ze toelaat (NPO, p. 15). Uw weinig voorzichtige houding doet afbreuk aan de ernst van de vrees die u koppelt aan dit Facebookprofiel en bevestigt het weinig risicovol karakter van uw activiteiten. Verder heeft u ook twee persoonlijke Facebookpagina's waar u bij 1 profiel post onder eigen naam. 1 profiel is inactief sinds 2020 en bij nazicht van het andere profiel blijkt het aantal comments onder uw posts vrij beperkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u ook in andere groepen reageert op berichten onder uw pseudoniem 'U. M. (...)' (NPO, p. 17). U probeert in deze groepen geen informatie over uzelf te geven (NPO, p. 17). Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat uit achtergrondinformatie blijkt dat Facebook een medium is dat niet in de top 10 van de meest gebruikte sociale media staat, wat de impact van uw online aanwezigheid verder relativeert (zie Landinfo, nr. 2). Uit het geheel van uw verklaringen over uw online activiteiten kan dan ook geconcludeerd worden dat de aard en de draagwijdte van uw activiteiten online vrij beperkt lijken en het bijgevolg ook weinig waarschijnlijk is dat deze een doorn in het oog van de autoriteiten zouden vormen.

Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u nog nooit problemen heeft ervaren omtrent uw online activiteiten betreffende de oorlog in Oekraïne en Poetin (NPO, p. 16). Ook in het kader van uw vorige asielaanvragen haalde u geen geloofwaardige problemen aan met de Russische autoriteiten, waardoor er geen enkele indicatie is om aan te nemen dat u op hun radar zou staan. Omwille van bovenstaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk dat u omwille van uw beperkte politieke online activiteiten een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij terugkeer naar de Russische Federatie.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag hebben niet het vermogen om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De drie foto's die zijn genomen tijdens uw legerdienst en waarop u bent afgebeeld bieden geen bewijskrachtige elementen met betrekking tot de door u afgelegde verklaringen over uw mobilisatie of uw rang.

Wat betreft de twee brieven van de organisatie 'Grazhdanskoe Sodeystvie' dient het volgende te worden opgemerkt. De brief gedateerd 29/08/2022, refnr (...) is een brief die algemene informatie bevat over de situatie van dienstplichtige Russische mannen, over mannen die reeds hun dienstplicht vervulden maar terug worden opgeroepen in het bijzonder medische profielen en de gevolgen van een weigering om de dienstplicht te vervullen. Verder gaat deze brief in op de situatie voor dienstplichtigen in Tsjetsjenië. Vervolgens gaat de brief verder in op de verslechterde situatie voor mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië. Deze brief bevat geen elementen over uw individuele situatie en is dan ook niet van dien aard een individuele vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te kunnen maken.

Ook wat betreft de brief gedateerd op 24/10/2022, refnr (...) dient te worden opgemerkt dat de in de brief opgesomde elementen geen ander licht kunnen werpen op de situatie. In de brief wordt gesteld dat u bij terugkeer naar de Russische federatie zal worden vervolgd. Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Terugkeer van 16 april 2024, zie Landinfo 3) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen. Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone

of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht. Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter verwijzen naar een rapport van Memorial waarin verschillende Tsetsjenen na een asielaanvraag in Europa na (gedwongen) terugkeer problemen ervaren in Rusland, volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen. In deze context moet er opnieuw op gewezen worden dat de eerder door u aangehaalde problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig werden bevonden.

In de brief wordt verder aangehaald dat u naar het leger zou worden gestuurd. Hierboven werd reeds aangestipt dat u een mobilisatie in uw hoofde niet concreet aannemelijk maakte. Verder wordt er verwezen naar het feit dat volgens de informatie van de werknemer in Khasavyurt, uw nabije familie in Dagestan nog steeds vervolgd worden om te weten komen waar u zich bevindt, en wat u doet. Deze inhoud lijkt te verwijzen naar de verklaringen in uw eerder asielaanvragen die als ongeloofwaardig werden geacht, en beiden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Bovendien wordt er geen duidelijkheid verschaft op basis van welke bronnen deze informatie is bekomen of geverifieerd. Ten slotte wordt in de brief ook verwezen naar uw online activiteiten die zouden gekend zijn door de lokale autoriteiten. Dit wordt echter enkel aangestipt maar op geen enkele manier hard gemaakt met overtuigend bewijs. De organisatie legt in de brief niet uit hoe het deze informatie heeft onderzocht of geverifieerd. Bijgevolg dient de bewijswaarde van deze brief danig te worden gerelativeerd.

Verder legt u nog een rapport neer van een mensenrechtenorganisatie over de situatie in Dagestan van 2015 tot heden. Omtrent dit rapport dient te worden opgemerkt dat dit opnieuw geen betrekking heeft op uw individuele asielrelaas. U dient uw vrees voor vervolging voor uzelf te concretiseren, wat u naliët.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het doodscertificaat van uw vader en de convocatiebrieven van de politie betrekking hebben op de problemen uit uw vorige asielaanvragen en aldus geen betrekking hebben op de nieuwe elementen in uw asielaanvraag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat u uw propiska behield in Dagestan, maar dat jullie de laatste jaren voor jullie vertrek gewoond en gewerkt hebben in Moskou (notities persoonlijk onderhoud 08/2010 p. 4-5). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Moskou.

Volledigheidshalve, kan hier nog aan worden toegevoegd dat jullie ook kunnen terugkeren naar Dagestan. Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf)) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale

autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Met de opmerkingen op het gehoorverslag die uw advocaat het CGVS toestuurdte op 22/11/2024, namelijk een verduidelijking over uw situatie voor vertrek uit de Russische Federatie, werd rekening gehouden. Echter, deze opmerkingen hebben niet het vermogen om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve ook op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende internetartikelen uit 2024 die betrekking hebben op de rekrutering van manschappen door de Russische autoriteiten voor de oorlog in Oekraïne (bijlagen 3-8), een medisch attest (bijlage 9) en een overzicht van medicatie die zij bij een apotheek aankocht (bijlage 10).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden

worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest verzoekende partij gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne (notities CGVS, p. 9). Daarnaast vreest zij vervolging vanwege haar online activiteiten in een Facebookgroep waarin zij propaganda probeert bloot te leggen (notities CGVS, p. 11).

2.2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat volgende motivering in de bestreden beslissing inzake de problemen die verzoekende partij reeds aanhaalde in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming geheel ongemoeid gelaten wordt door verzoekende partij, waardoor deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt: "Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw tweede asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname op 07/07/2011. Uw derde asielaanvraag werd door de DVZ afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag op 11/07/2013. Uw vierde asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw wegens een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid op 30/09/2024. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste en vierde verzoek hebt uiteengezet, zijnde dat u in 2015 na een klacht omtrent de moord op uw vader en ooms werd gezocht door de Dagestaanse politie en u onder druk werd gezet om de klacht in te trekken, dient erop gewezen te worden dat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden wat tot twee maal toe werd bevestigd door de RvV waardoor de beoordeling hierover vaststaat."

2.2.6. Wat betreft haar vrees om als reservist gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne, wijst de Raad erop dat, gelet op de huidige situatie in de Russische Federatie betreffende mobilisatie zoals deze blijkt uit de voorliggende landeninformatie, het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat geen gevolg werd gegeven aan een mobilisatieoproep niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het komt daarentegen aan verzoekende partij toe in concreto aannemelijk te maken dat er in haar geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. Omtrent de huidige situatie in de Russische Federatie betreffende mobilisatie wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing immers op het

volgende: "Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus."

Verzoekende partij slaagt er geenszins in een ander licht te werpen op deze informatie waaruit blijkt dat er sinds november 2022 geen verplichte mobilisaties meer plaatsvinden en dat er actueel voor het ontduiken van mobilisatie geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien is in de Russische wetgeving.

Waar zij aanvoert dat het niet duidelijk is waarop de stelling is gebaseerd dat de minister van Defensie op 28 oktober 2023 verklaard zou hebben dat de mobilisatie was voltooid, nu alle bronnen waarnaar in dit verband in de aangebrachte COI-Focus verwezen wordt (voetnoot 178) immers dateren van vóór 28 oktober 2023, stelt de Raad evenwel vast dat de in de COI-Focus vermelde datum “28 oktober 2023” – dewelke overgenomen werd in de bestreden beslissing – een louter materiële vergissing betreft en dat “28 oktober 2022” wordt bedoeld. Immers wordt in het rapport “Mobilisation in Russia: society’s reactions and the economic consequences” van Centre For Eastern Studies d.d. 20 januari 2023, waarnaar verwezen wordt in voetnoot 178, duidelijk gesteld dat de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, op 28 oktober 2022 aan Putin meedeelde dat de mobilisatie voltooid was (zie p. 2). Uit niets blijkt dat er sindsdien nog verplichte mobilisaties plaatsvonden. Zo bevestigde ook een Russisch mensenrechtenactivist, gecontacteerd naar aanleiding van de COI-Focus, in augustus 2023 dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden (zie p. 31, voetnoot 178).

Met een loutere verwijzing naar het gegeven dat de mobilisatieverordening van 20 september 2022 nog niet officieel werd beëindigd en dat midden augustus 2023 officieren uit verschillende regio’s werden opgeroepen voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie in hun militaire boekje, weerlegt verzoekende partij evenmin de vaststelling dat evenwel uit niets blijkt dat er na de afkondiging op 28 oktober 2022 dat de mobilisatie voltooid was nog verplichte mobilisaties plaatsvonden. Dient hierbij te worden onderstreept dat een oproeping voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie in het militaire boekje dient te worden onderscheiden van een oproeping voor mobilisatie. Een dergelijke mobilisatie-instructie houdt enkel in dat de betrokken personen wettelijk verplicht zijn zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd, doch betreft geen daadwerkelijke mobilisatie.

Daarnaast oppert verzoekende partij nog dat er in de Russische Federatie geheime mobilisaties plaatsvinden, buiten de officiële procedure om. De Raad stelt evenwel vast dat de informatie waarnaar verzoekende partij desbetreffend verwijst betrekking heeft op personen die de verplichte militaire dienst probeerden te ontduiken doch gedwongen naar het front werden gestuurd. Uit de door haar aangebrachte informatie blijkt nergens dat er ook geheime mobilisaties plaatsvinden van personen zoals verzoekende partij die hun militaire dienstplicht reeds voltooiden en in de reservistenlijst werden opgenomen. Verder duidt verzoekende partij nog op informatie waaruit blijkt dat de Russische autoriteiten contractsoldaten trachten te ronselen onder de dienstplichtigen alsook onder de personen die gerekruteerd werden in het kader van de gedeeltelijke mobilisatie en dat hierbij personen gedwongen werden een contract te ondertekenen. Evenwel dient ook hier te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen dienstplichtige betreft en dat er sinds november 2022 geen verplichte mobilisaties meer plaatsvinden. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekende partij het risico loopt om bij terugkeer als reservist te worden gemobiliseerd en onder druk zal worden gezet om de rangen te vervoegen als contractsoldaat. Ook de informatie omtrent de (strafrechtelijke) gevolgen van desertie, het ongeoorloofd verlaten van dienst en het niet opvolgen van bevelen is in casu niet relevant nu zij niet aantoonbaar dat er in haar geval sprake is van een dergelijke situatie. Dient hieromtrent te worden onderstreept dat in de door verwerende partij aangehaalde COI-Focus zowel omtrent gemobiliseerden als omtrent contractsoldaten opgemerkt wordt dat zij pas wanneer zij daadwerkelijk opgenomen zijn in de strijdkrachten strafrechtelijk aansprakelijk gesteld kunnen worden voor het ongewettigd afwezig zijn van dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen (zie p. 9, 16 en 22). Uit niets blijkt evenwel dat een persoon die tijdens de mobilisatie wordt opgeroepen maar niet ingaat op de mobilisatieoproep, en aldus niet daadwerkelijk opgenomen wordt in de strijdkrachten, strafrechtelijke vervolging riskeert.

Verder citeert verzoekende partij uit een nieuwsbericht d.d. 22 augustus 2024 waarin gesteld wordt dat de Russische autoriteiten een geheime mobilisatie zouden plannen. Evenwel blijkt uit de inhoud van dit nieuwsbericht dat dit louter speculaties betreffen en wordt nergens aangegeven op welke concrete indicaties deze stelling is gebaseerd. Ook bevat het nieuwsbericht niet de minste informatie over het profiel van de personen die bij een dergelijke geheime mobilisatie zouden worden gemobiliseerd. Uit dit nieuwsbericht kan dan ook op generlei wijze worden afgeleid dat verzoekende partij bij een terugkeer naar de Russische Federatie gedwongen gerekruteerd zal worden voor de oorlog in Oekraïne.

Verzoekende partij toont evenmin in concreto aan dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees om bij terugkeer om gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing immers terecht op het volgende wordt gewezen: “U verklaarde dat u omwille van uw specialisatie als grenadier, uw hogere rang in het leger en omwille van uw status als veroordeelde ex-gevangene meer risico zou lopen op mobilisatie voor de oorlog in Oekraïne (NPO, p. 8). Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw specialisatie en rang louter blote beweringen zijn die u op geen enkele manier staakt. U legt drie foto’s neer waar u zou zijn op te zien tijdens uw legerdienst, maar deze bevatten geen elementen over uw rang of specialisatie. Verder dient er op gewezen te worden dat u uw vermeende gevangenisstraf in uw eerste aanvraag verzweeg en dat deze in uw vierde asielaanvraag niet geloofwaardig werd geacht. Beide beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw profiel een verhoogd

risico zou lopen om gemobiliseerd te worden. Verder dient te worden benadrukt dat er momenteel geen enkele indicatie is dat u zou zijn opgeroepen. U verklaarde dat u zich in België bevond en dat u daardoor de oproeping die ook elektronisch wordt verstuurd niet kan ontvangen (NPO, p. 9). Echter, zelfs indien u zou zijn oproepen, quod non, blijkt uit bovenstaande landeninformatie dat dit niet als een politieke daad wordt gezien en er geen strafrechtelijke vervolging bestaat voor het niet beantwoorden van een oproeping. U maakt bijgevolg uw vrees voor mobilisatie niet concreet en daaruit volgt dat u er niet in slaagt om aan te tonen dat er in uw geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie.” Verzoekende partij voert hieromtrent aan dat haar geen vragen gesteld werden om haar in staat te stellen haar specialisatie aan te tonen, doch de Raad wijst verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat haar bepaalde vragen niet gesteld werden niet dienstig. Dient daarnaast te worden vastgesteld dat verzoekende partij in het kader van haar beroep geen enkel concreet element aanbrengt dat haar specialisatie zou kunnen aantonen. De vaststelling dat verzoekende partij desbetreffend niet verder komt dan blote beweringen, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Omtrent haar vrees om bij terugkeer vervolgd te worden omwille van haar politieke activiteiten op Facebook, treedt de Raad de commissaris-generaal tevens bij waar deze dienaangaande het volgende motiveert: “Verder haalde u aan dat u bij terugkeer vreest te worden vervolgd omwille van uw politieke activiteiten op Facebook. Uit de beschikbare objectieve informatie (zie The Russian Federation – Political dissent and opposition beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/russian-federation-political-dissent-andopposition>, EUAA COI Query - Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2087301.html> en Algemeen ambtsbericht Russische Federatie beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2090411/Algemeen%20ambtsbericht%20Russische%20Federatie%202023%20maart.pdf>) blijkt dat het Russische politieke bestel repressief van aard is en de ruimte voor oppositie en de expressie van kritische geluiden beperkt. Sinds de aanvang van de speciale militaire operatie in Oekraïne in februari 2022 werden de vrijheid van meningsuiting en vrijheid van vereniging en vergadering nog verder ingeperkt om kritiek op de oorlog terug te dringen. Hiertoe werd niet enkel gebruik gemaakt van reeds bestaande wetgeving, zoals de antiextremismewetgeving, de Wet op buitenlandse agenten en de Wet op ongewenste organisaties, maar werd tevens nieuwe wetgeving ingevoerd, waaronder wetgeving die het in diskrediet brengen van het Russische leger en staatsinstellingen strafbaar stelt. Desalniettemin geeft niet elke kritische uiting aanleiding tot vervolging door de Russische autoriteiten. In hoeverre (vermeende) politieke opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun (vermeende) politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. Hierbij dient onder meer rekening gehouden te worden met het profiel van de verzoeker, de aard, frequentie en draagwijdte van de activiteiten van de verzoeker, eventuele eerdere problemen met de Russische autoriteiten en eventuele risico verhogende factoren.

U slaagde er niet in aan te tonen dat er in uw concrete geval bij terugkeer naar de Russische Federatie sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zes of zeven jaar geleden een groep startte op Facebook met 10-tal mensen die van Dagestan afkomstig waren met als doel te vechten tegen propaganda (NPO, p. 14). U laat er zich kritisch uit over Dagestan en de oorlog in Oekraïne (NPO, pp. 14-15). In de groep zitten momenteel 43 mensen, de groep is publiek en iedereen kan de groep vinden. U bent de enige administrator in deze groep die post en u post onder uw eigen naam. U bent momenteel de enige die post in de groep en uit uw verklaringen en volgens een nazicht van uw Facebookprofielen (zie landeninfo, nr. 1) blijkt dat er geen reacties op uw posts komen (NPO, pp. 14-15). Het lijkt er dan ook op dat uw groep slechts een beperkte visibiliteit heeft. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u beslist wie tot de groep kan toetreden, maar dat u niet iedereen checkt vooraleer u ze toelaat (NPO, p. 15). Uw weinig voorzichtige houding doet afbreuk aan de ernst van de vrees die u koppelt aan dit Facebookprofiel en bevestigt het weinig risicovol karakter van uw activiteiten. Verder heeft u ook twee persoonlijke Facebookpagina's waar u bij 1 profiel post onder eigen naam. 1 profiel is inactief sinds 2020 en bij nazicht van het andere profiel blijkt het aantal comments onder uw posts vrij beperkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u ook in andere groepen reageert op berichten onder uw pseudoniem 'U. M. (...)' (NPO, p. 17). U probeert in deze groepen geen informatie over uzelf te geven (NPO, p. 17). Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat uit achtergrondinformatie blijkt dat Facebook een medium is dat niet in de top 10 van de meest gebruikte sociale media staat, wat de impact van uw online aanwezigheid verder relatieveert (zie Landinfo, nr. 2). Uit het geheel van uw verklaringen over uw online activiteiten kan dan ook geconcludeerd worden dat de aard en de draagwijdte van uw activiteiten online vrij

beperkt lijken en het bijgevolg ook weinig waarschijnlijk is dat deze een doorn in het oog van de autoriteiten zouden vormen.

Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u nog nooit problemen heeft ervaren omtrent uw online activiteiten betreffende de oorlog in Oekraïne en Poetin (NPO, p. 16). Ook in het kader van uw vorige asielaanvragen haalde u geen geloofwaardige problemen aan met de Russische autoriteiten, waardoor er geen enkele indicatie is om aan te nemen dat u op hun radar zou staan. Omwille van bovenstaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk dat u omwille van uw beperkte politieke online activiteiten een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij terugkeer naar de Russische Federatie.” Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen. Zij komt niet verder dan de bemerking dat Facebook geblokkeerd is in de Russische Federatie en hierdoor onpopulair is in de Russische Federatie, waarmee zij evenwel geen afbreuk doet aan de terechte en pertinente bevinding dat de impact van haar Facebookactiviteiten uiterst beperkt zijn waardoor het weinig waarschijnlijk is dat deze een doorn in het oog van de autoriteiten zouden vormen.

2.2.8. De Raad oordeelt verder dat verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer geïmigreerd en vervolgd zal worden louter wegens haar illegaal vertrek en/of haar lang verblijf in het buitenland.

Waar uit de informatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt blijkt dat personen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd, dient erop te worden gewezen dat juridische actie tegen een dergelijke inbreuk wettig is en op zich geen aanleiding kan geven tot een internationale beschermingsstatus. Evenmin kan worden aangenomen dat de bestraffing van het illegaal overschrijden van de Russische grens dermate disproportioneel is dat deze als vervolging of ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Uit de beschikbare landeninformatie, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “Russische Federatie. Terugkeer” van 16 april 2024, blijkt dat de Russische strafwet het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar stelt met een boete, werkstraf (max. twee jaar) of gevangenisstraf (max. drie jaar (vijf jaar indien in een georganiseerde groep of met het gebruik van geweld)) (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 3).

Uit de voorliggende informatie kan evenmin worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere reden enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om in hoofde van verzoekende partij te concluderen tot een nood aan internationale bescherming. Immers blijkt hieruit geenszins dat er in de Russische Federatie sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op het volgende gewezen: “De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen. Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht. Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders.” Uit het loutere illegale vertrek van verzoekende partij en haar lang verblijf in het buitenland kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Dient in dit verband te worden benadrukt dat de door haar voorgehouden problemen met de Russische autoriteiten in het kader van haar vorige verzoeken ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor nergens uit blijkt dat verzoekende partij in het vizier staat van haar autoriteiten. Tevens werd supra vastgesteld dat haar vrees om geïmigreerd te worden in het kader van de mobilisatie ongegrond is.

Verzoekende partij brengt dan ook geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie zal worden geïnterviewd en vervolgd.

2.2.9. Wat betreft verder de bemerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij medicatie neemt om te voorkomen dat zij opnieuw drugs gaat gebruiken (zie bijlagen 9-10 van het verzoekschrift) en dat deze medicatie verboden is in de Russische Federatie, duidt de Raad erop dat dergelijke problemen van medische aard geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden, dient zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

2.2.10. De bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten) zijn niet van aard om afbreuk te doen aan bovenstaande bevindingen.

Inzake de drie foto's (ibid, doc. 5) die zijn genomen tijdens haar legerdienst en waarop zij staat afgebeeld werd supra reeds vastgesteld dat deze geen bewijskrachtige elementen bieden met betrekking tot de door haar afgelegde verklaringen over haar mobilisatie of haar rang.

Wat betreft de eerste brief van de organisatie 'Grazhdanskoe Sodeystvie' (d.d. 29 augustus 2022) (ibid, docs. 1 en 3) dient te worden vastgesteld dat deze brief louter algemene informatie bevat over de situatie van dienstplichtige Russische mannen, over mannen die reeds hun dienstplicht vervulden maar terug worden opgeroepen in het bijzonder medische profielen en de gevolgen van een weigering om de dienstplicht te vervullen. Verder gaat deze brief in op de situatie voor dienstplichtigen in Tsjetsjenië. Vervolgens gaat de brief verder in op de verslechterde situatie voor mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië. Deze brief bevat evenwel geen elementen over de individuele situatie van verzoekende partij en is dan ook niet van dien aard een individuele vrees voor vervolging in haar hoofde aannemelijk te kunnen maken.

In de tweede brief van de organisatie 'Grazhdanskoe Sodeystvie' (d.d. 24 oktober 2022) (ibid, docs. 2 en 4) wordt gesteld dat verzoekende partij bij terugkeer naar de Russische Federatie zal worden vervolgd en naar het leger zal worden gestuurd, doch bevat geen concrete elementen die een ander licht kunnen werpen op de eerder gedane bevindingen. Waar in de brief verwezen wordt naar het feit dat volgens de informatie van de werknemer in Khasavyurt, haar nabije familie in Dagestan nog steeds vervolgd worden om te weten komen waar zij zich bevindt, en wat zij doet, dient te worden vastgesteld dat deze inhoud lijkt te verwijzen naar de verklaringen in haar eerder asielaanvragen die ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien wordt er geen duidelijkheid verschaft op basis van welke bronnen deze informatie is bekomen of geverifieerd. Ten slotte wordt in de brief ook verwezen naar haar online activiteiten die zouden gekend zijn door de lokale autoriteiten. Dit wordt echter enkel aangestipt maar op geen enkele manier hard gemaakt met overtuigend bewijs. De organisatie legt in de brief niet uit hoe het deze informatie heeft onderzocht of geverifieerd. Aan deze brief kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Het bijgebrachte rapport van een mensenrechtenorganisatie over de situatie in Dagestan van 2015 tot heden (ibid, doc. 8) bevat louter informatie van algemene aard en heeft geen betrekking op de individuele situatie van verzoekende partij. Dient te worden herhaald dat verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming in concreto dient aan te tonen en niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar informatie van algemene aard.

Aangaande de overlijdensakte van haar vader en de convocatiebrieven van de politie (ibid, docs. 6 en 7), merkt de Raad op dat deze stukken betrekking hebben op de problemen die zij reeds aanhaalde in het kader van haar vorige verzoeken en die ongeloofwaardig werden bevonden. Aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht kan enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Wat betreft de overlijdensakte van haar vader, dient bovendien te worden opgemerkt dat dit stuk zich niet uitspreekt over de oorzaak van diens overlijden (notities CGVS, p. 20) waardoor hieruit niet kan blijken dat haar vader overleden is ten gevolge van de door haar voorgehouden problemen. Inzake de convocatiebrieven van de politie wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij louter een kopie neerlegt. Gelet op het feit dat dergelijk stuk gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden, kan hieraan niet de minste bewijswaarde worden toegekend. Deze stukken plaatsen dan ook geenszins de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoeken in een ander perspectief.

2.2.11. Ten slotte werd ook met de opmerkingen op de notities van haar persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier, stuk 5, map 'bijkomende informatie', e-mail advocaat d.d. 22/11/2024), met name een

verduidelijking over haar situatie voor vertrek uit de Russische Federatie, rekening gehouden. Deze opmerking heeft echter niet het vermogen om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

2.2.12. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat u uw propiska behield in Dagestan, maar dat jullie de laatste jaren voor jullie vertrek gewoond en gewerkt hebben in Moskou (notities persoonlijk onderhoud 08/2010 p. 4-5). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Moskou.

Volledigheidshalve, kan hier nog aan worden toegevoegd dat jullie ook kunnen terugkeren naar Dagestan. Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoestjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts

zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.” Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

Gelet op het bovenstaande, kan evenmin worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar de Russische Federatie gevisieerd en vervolgd zal worden wegens haar echtgenoot.

2.2.8. Het Russisch paspoort dat verzoekende partij ter staving van haar verzoek neerlegt (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) is niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen. Immers bevat dit stuk louter persoonlijke gegevens die thans niet ter discussie staan.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande als volgt: “Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de verklaringen van u en uw man blijkt dat u uw propiska behield in Dagestan, maar dat jullie de laatste jaren voor jullie vertrek gewoond en gewerkt hebben in Moskou (notities persoonlijk onderhoud van 08/2010 p. 4-5). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Moskou.

Volledigheidshalve, kan hier nog aan worden toegevoegd dat jullie ook kunnen terugkeren naar Dagestan. Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing." Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling kunnen weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste appreciatiefout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT